

LBRIS

We know
books

NIC POPESCU

EU,
DOUĂ FEMEI
ȘI NICIUN CÂINE

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2024

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României.

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodușă parțial sau total,
prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc,
fără permisiunea în scris a Editurii pentru Artă și Literatură.

Copyright © Nic Popescu 2024
Toate drepturile rezervate

Editor: Violeta Borzea
Corector: Cristina Teodorescu
Copertă: Elena Drăgulelei-Dumitru

ISBN 978-630-6635-10-8

1

„Te înțeleg“

Am urcat scările în fugă, câte două-trei trepte odată. Mi-am tras sufletul în fața ușii de la etajul patru. Mirosul de tocăniță de pe scară mi-a trezit stomacul. Dar nu de la foame mă strângeau pe mine chiloții. Am apăsat butonul mic al soneriei, rotund și roz, ca sfârcurile ei.

Mi-a deschis, m-a tras de mânecă și m-a pupat iute doar pe obraz:

– Bună, Vic, ce bine c-ai venit! Ia uite ce cizme frumoase mi-am luat!

M-a fixat cu ochii ei mari, verzi-fistic, ce-mi dădeau fiori. Nici nu intrasem bine în apartamentul ei că mă și uitam la ceas cu subînțeles. Numai de cizmele ei n-aveam chef. Dacă ar fi fost singură acasă, aș fi sărit pe ea imediat. Așa, încercam cu greu să-mi țin nerăbdarea în pantaloni.

– Ohhh, da, chiar par a fi de firmă, am zis, stăpânindu-mi cu greu un fior de repulsie.

Cizmele stăteau cumiți lângă cuierul vechi de lemn. Erau din vinilin original, cu ținte arămii și franjuri textili și mi se păreau de-un prost gust desăvârșit. Dar Simona

aștepta confirmarea mea deplină și își mușca, nerăbdătoare, buzele.

– Sunt foarte mișto. Dar hai să ne grăbim, te rog. Avem doar trei ore, atât lipsesc ai mei de-acasă, i-am șoptit agitat.

Simona era blondă, cizmele erau de-un maro murdar, eu eram fiert de nerăbdare. Acum ori niciodată, mi-am zis. Eram istovit după șase luni de preludii fără finalitate. Venise momentul hotărâtor. Am rămas în hol, sperând ca în felul ăsta s-o fac să se grăbească. Simona a intrat în baie, lăsând ușa întredeschisă. Îi vedeam, reflectat în oglindă, chipul de un oval perfect care n-avea nevoie de niciun retuș. De-aia mă și îndrăgostisem de ea, era cea mai mișto fată din liceu. Până la urmă, de ce să te fardezi la optișpe ani? Ea era însă de altă părere.

– Vin imediat, mi-a spus privindu-mă din oglindă, iar zâmbetul ei mi-a dat un fior ce mi-a mers direct sub centură.

Simona se îmbrăcase cu o bluză verde cu mâneci bufante iar fusta ei mini era bleu-turcoaz. Dar amănuntele astea chiar nu contau atunci. M-am gândit fulgerător și la cizmele maro, iar combinația rezultată nu mi se părea deloc sexy. Până jos la mașină mergea însă orice.

Nu înțeleg de ce dracu' se mai machiază, nu știe unde mergem?

Eram un car de nervi și de sur..excitare. O vedeam conturându-și buzele cu vișiniu. Absolut întâmplător, era chiar culoarea care nu-mi plăcea deloc. În acel moment însă, îi

puteam ierta orice. Trebuia doar să se grăbească, atât. Mai aveam la dispoziție doar două ore și patruzeci și șapte de minute, număram exasperat fiecare secundă în gând.

– Te grăbești un pic, te rog? am întrebat-o, cât mai calm cu puțință.

Calm, pe dracu'. Pantalonii mă strângeau îngrozitor, iar capul îmi dădea în clocot de gânduri fierbinți.

– Mai am un pic, nu pot ieși așa, a zis, zâmbindu-mi din nou în oglindă.

Cât însemna „un pic“ la ea? Sper să nu se și rimeleze, că nu mai rezist, mi-am zis, în joc de glezne, pe holul ei strâmt, de doi metri pe doi. De undeva din bucătărie am auzit vocea mamei ei, care mi-a înfipt un pumnal la o palmă mai jos de vintre:

– Victor, nu intri să bei un ceai?

Asta mi-ar mai trebui acum, să mă întind la vorbă cu melița asta, m-am gândit, respirând adânc. Cred că mama Simonei mă plăcea un pic și mi-ar fi prins bine susținerea ei, dar chiar nu aveam timp de socializare atunci.

– Nu, mulțumesc, doamnă, am răspuns, cu o tonă de miere în glas. Aștept aici, suntem în mare întârziere.

Am accentuat ultimele cuvinte, cu încrederea și speranța că Simona le va auzi și va reuși să le proceseze. O altă voce, una bărbătească, s-a auzit atunci din sufragerie:

– Mai bine spune-i să nu mai întârzie ca data trecută! La ora zece, Simona trebuie să fie acasă!

Vocea tatălui Simonei, Colonelul, mi-a mutat brusc tot sângele din zona mediană către creier. Mi-am mușcat cu

putere buzele, mi-am dat ochii peste cap și am strâns tare pumnii. Parcă nici nu eram acolo, așa vorbea. Nici de data asta nu ieșise din camera lui în care alinia și-și ducea către ofensive eșuate soldățeii de plumb. Atât știa, armată și iar armată, și la serviciu și acasă. Am tras adânc aer în piept să-i răspund, dar m-a oprit ceva...

Simona își pusese degetul arătător la buze cu o privire rugătoare. Știa că m-aprind repede și sigur ar fi ieșit un tai-fun din replica ce-mi stătea pe limbă. M-am calmat la timp, mai ales că Simona și-a umflat de câteva ori obrazul drept cu limba într-un gest binecunoscut. Dar partea asta o experimentasem deja, tocmai urma să trecem la nivelul următor. Cel puțin așa speram eu. De-asta tropăiam pe loc în hol, ca un armăsar în călduri.

– Sunt gata, a zis ea, servindu-mi o gură mare de oxigen.

A ieșit fără grabă din baie, caldă binecuvântare pentru toate protuberanțele mele. „Mulțumesc, Doamne!“, mi-am zis în gând, deși nu eram deloc sigur de legătura dintre Divinitate și dorința ce mă cotopea. Simonei i-a luat un secol să se încalțe cu cizmele ei noi. I-am ținut apoi, galant, paltonul mov din stofă de lână 100% virgină. Pfff, ce ironie, încă o virgină... Îmi venea s-o smulg de acolo și să dispărem brusc.

Maică-sa și-a scos capul cu păr roșu-mahon pe ușa bucătăriei și mi-a zâmbit ușor.

– Săru' mâna, doamnă!

Doar atât am zis.

– Mergeți cu bine! Și vedeți să nu întârziati diseară, ne-a spus ea cu glas tare, arătând cu capul ostentativ spre

camera unde se desfășura „Colonelul“. Grimasa ce i-a însoțit vorbele mi-a smuls un zâmbet.

Drept mulțumire, am făcut o reverență, și am măturat gresia gri cu o pălărie imaginară de cavaler. Mi s-a părut că ușa de la intrare se deschide de parc-ar fi fost trasă de un alai de furnici. Ne-a luat un secol să ne strecurăm afară, deși aș fi zburat ca o rachetă secretă nord-coreeană. După ce ușa s-a închis, am tras-o brutal de mână și i-am aplicat un sărut cast ca un vulcan în plină erupție, demn de orice franțuz care se respectă. Drumul dincolo de centura ei de castitate îmi era larg deschis. Joac-o p'asta, Colonele!

* * *

Am rememorat secvențele astea și pe cele care au urmat de mii de ori. Aveam amintiri cu fiecare gest în parte, ca într-un film documentar alb-negru, derulat cadru cu cadru. Ea virgină, eu atent să nu o doară, dar mult prea excitat. Tot eu, fără prezervativ și prea repede ejaculatoriu. Vocea ei apoi, panicată: „Ce ai făcut? Nu e bine!“ Am așteptat cu inima-n gât luna viitoare, sperând să avem noroc. N-am avut! I-am văzut fața lipsită de orice culoare și din nou vocea ei mi-a răsunat în cap, ca un clopot de înmormântare:

– Victor, sunt însărcinată! Ce facem?

Mai erau doar trei luni până la bac. „Ce facem?“ ăla m-a speriat de moarte. Ce fac? m-am gândit imediat. Doar ce fac eu.

Așa c-am fugit din București la Cluj, la mătușă-mea. Ca un evadat, ca un proscris, ajutat, bineînțeles, de mama.

Ca mamă de băiat și cu relații multe pe la inspectorat, mi-a aranjat rapid transferul.

– Nu se poate să ai un copil la 18 ani, îți ucizi viitorul. A fost un capriciu de adolescent. Și nici măcar n-o iubești, a decretat mama.

Am ridicat ochii spre ea, dar nu am avut curajul s-o contrazic. Toate gândurile și sentimentele îmi erau învăluite în negură.

– Dar ea ce-o să facă? am întrebat, în șoaptă.

– Se descurcă ei, tac-su e colonel de armată, maică-sa e directoare la bancă. Au relații, cunoștințe, va fi bine și pentru ea, m-a asigurat ea.

La Cluj am terminat liceul și, trei ani mai târziu, am absolvit și facultatea de economie, la Babeș-Bolyai. Am fugit de Simona, de furia Colonelului, de scandalul monstru de la liceu, de mine, de lașitatea mea, de inconștiența celor optișpe ani. Am sunat-o de câteva ori, dar a răspuns Colonelul și am închis, îngrozit. Ina, cea mai bună prietenă a ei, mi-a urlat „Nemernicule!“ în receptor când am întrebat-o despre Simona. O singură dată mi-a răspuns ea:

„Te înțeleg“, mi-a spus atunci la telefon. Un „Te înțeleg“ care îmi răsună în urechi de douăzeci și doi de ani.

Și cu un mare gol în suflet

O siluetă înaltă, mătăhăloasă, cu un ciuf roșcat dat pe spate și cu un trenzi de gangster american din anii '30, și-a făcut apariția din mulțimea grăbită. Plutea cu o jumătate de cap deasupra tuturor. S-a apropiat de mine încet, cu mișcări moi, ca un actor faimos ce așteaptă aplauzele publicului.

– Salutare, cocoșele! Arăți exact așa cum mă simt eu, m-a salutat Costy, ofițerul, cu gura până la urechi.

– Salut, salut! Sper că ăsta e un compliment, am zâmbit eu, cam într-o parte.

Când ne-am strâns mâinile, falangele mele au trosnit. Am intrat în clădirea cu ferestre uriașe, spălate rar. Nu era chiar un restaurant de top din sector, dar nouă ne era bine acolo. Ne-am așezat la masa noastră, cea din colț, cu nelipsita față de masă albă în carouri albastre. Aici ne întâlneam de mai bine de zece ani. Mi-am pus telefonul pe masă și l-am privit pe Costy pe sub sprâncene.

– Ia zi, Vic, cu ce te pot ajuta? m-a întrebat, aprinzându-și tacticos o țigară. De parcă n-aș ști, a mai adăugat, ca pentru el, dar destul de tare ca să-l aud.

Am trecut peste remarcă lui și am început:

– Frate, totul îmi merge pe dos în ultima vreme. Am nevoie de sfatul tău.

Am spus asta în timp ce dădeam rapid din mâini, ca să împrăștii fumul de țigară care mă făcea să tușesc.

Ospătarul și-a făcut apariția cu un zâmbet profesional, parcă desenat cu markerul:

– Să trăiți, să trăiți! Ce dorește domnii? Ca de obicei, de dimineață?

– Să trăiești, Ionuț, da, ca de obicei. Mie pune-mi și o Cola mare lângă cafea, te rog, i-a spus Costy, relaxat ca un pașă. Apoi, și-a mutat atenția spre mine:

– Coccoșele, ție tot timpul îți merge aiurea. Așa ești de când te știu, de mai bine de douăzeci de ani.

Deși știam că nu vorbea cu răutate, mi-era greu să mă obișnuiesc cu stilul lui ofensiv. Dacă ar fi fost altcineva, m-aș fi ofuscat și aș fi plecat. Tirada lui nu s-a oprit:

– Mereu ai avut nevoie de sfaturi, omule. Uite, aproape zilnic mă întâlnesc cu Ileana Calamaz, colega noastră de liceu. A activat-o unchiu-său, senatorul Bobleagă. E ofițer acum tipa, la „apelul bocancilor“, normal. Suntem colegi de vreo două luni. Eu am făcut patru ani de Academie, ea a dat un interviu de 40 de minute. Știi ce mi-a zis ieri la popotă? Că te-a plăcut mult în liceu. Și tu ce-ai făcut, coccoșele, de ce n-ai punctat? m-a întrebat Costy, împungând aerul cu degetul arătător îndreptat spre mine ca o floretă.

Am lăsat ochii în ceașca de cafea aburindă pe care tocmai o adusese Ionuț, și-am răspuns, bâlbâit:

– Ăăă, aveam doar 17 ani atunci. Nu eram pregătit. Trebuia să mai citesc despre cum se face, internet nu era, tu erai bolnav de otită, nu te-am putut întreba. Am fugit atunci, ce era să fac?

– Aoleuuu, tâmpit mai ești, chiar era mișto rău Ileana. Tu ai fugit și-a început-o Pandele, ăla care făcea box la Rapid.

Costy se uita la mine ca la un neajutorat, nu ca la cel mai bun prieten.

– Hai, zi-mi de ce ai vrut să ne întâlnim, că ne-am luat cu vorba.

Am luat o gură de cafea, mi-am dres vocea și am început:

– Treaba e nasoală. Sunt șef de birou achiziții de vreo patru ani. Eu fac toate lucrările, am trei pupeze piloase-n birou care nu știu nimic. C-așa e la primărie, unul muncește și trei o duc bine pe cărca lui. Chiar și-așa îmi convenea, era călduț, bugetar-bugetar, mă descurcam. Dar acu' vine bomboana de pe colivă. E în lucru un contract gras pe care l-am pregătit eu, cu caiet de sarcini, cu proceduri, cu tot. Și urmează să-l câștige *cine trebuie*, am aflat alaltăieri.

Costy se lăsase pe spate în scaun și asculta ca la teatru. Am oftat adânc și am continuat repede:

– Șefu' vrea să atribuie contractul direct, fără licitație, prin SEAP (Sistemul Electronic de Achiziții), el știe cui. Și ghici cine e președintele comisiei la mânăria asta? Da, pe mine m-a pus, pentru că „tu știi cel mai bine contractele de achiziții“. Eu nu vreau să semnez procedura asta aranjată, iar mâine e atribuirea. Dar nu i-am zis șefului că nu mă bag în oala lui cu rahat.

– Sigur că nu i-ai zis, chiar m-aș fi mirat s-o faci, mi-a spus Costy zâmbind. Chiar nu trebuie să semnezi, dacă zici că e cu dedicație. Ce, nu mai ții minte faza cu nevastă-mea? Ascultă-mă, cocoșele, că mi-ai stârnit amintiri dureroase.

Costy s-a aplecat în scaunul mult prea mic pentru el. S-a uitat în jur, să se asigure că nu-l aude nimeni. Sala mică a restaurantului era luminată de patru lămpi mioape. Costy și-a mijit ochii păziți de riduri adânci și și-a mângâiat gușa generoasă. A zâmbit iar și o plombă veche, aurie, a strălucit scurt. Am simțit un pic de tensiune în aer, părea să urmeze un comunicat important pentru mine. Costy și-a lăsat mâinile cât lopețile pe fața de masă pătată în zeci de locuri și mi-a spus:

– Vic, ești cel mai bun om de achiziții pe care-l știu. Fără vrăjeală. N-o să uit niciodată cum ai scos-o din belea pe nevastă-mea, când i-ai zis să nu semneze procedura aia aranjată cu imprimantele. Ai salvat-o de la un mare necaz. De-aia sunt și eu mereu cu tine când mă chemi, din datorie. Ce, credeai că din prietenie?

S-a oprit și-a izbucnit în râs. Avea un fel de a-și lăsa capul pe spate când râdea, de mă-ngrozea. Parcă nu ar fi avut gât, așa-i cădea capul, ca o glugă de hanorac. M-am uitat printre gene la el, să văd când termină spectacolul de contorsionism. S-a oprit după secunde lungi, și-a trecut o mână prin păr, a tras voluptuos din țigară și a continuat:

– Da, ești tare pe meserie. Dar ești și molâu rău, n-ai deloc coaie! Să semneze șeful tău bengos, că de-aia își trage comisioane grase. Ia zi-mi, ești hotărât să-l înfrunți azi?

Capul meu plecat l-a făcut pe Costy să ofteze.

– Mda, bănuiam eu. Asta e, alegem soluția lașului. Te îmbolnăvești. Azi. Îți iei concediu medical trei săptămâni, să fie credibil. Te duci la doctorul Scarlat.

Costy a scos tacticos portofelul din buzunarul de la piept și-a extras de-acolo, cu încetinitorul, o carte de vizită pe care mi-a întins-o cu două degete galbene de tutun. Apoi, m-a fixat cu privirea și m-a împuns iar cu degetul arătător:

– Și vezi cum te duci, să nu mă faci de râs. Așa, gata, am rezolvat cu asta. Dar să știi că e doar o rezolvare temporară. Știi, e un loc la buget, călduț, comod, dar dacă tu bagi ca Berilă, iar alții trag foloasele, nu e OK deloc. Mai ai ceva pe suflet, cocoșele?

Vocea lui Costy era sigură ca bisturiul unui chirurg de elită. Începusem să prind un pic de curaj, mai ales după ce-mi dăduse o rezolvare așa de elegantă la problema cu achiziția. M-am decis să-i zic și despre cealaltă treabă care mă rodea:

– Despre Otilia e vorba. Ți-am mai spus eu ceva, dar acum lucrurile stau rău de tot. Nu mai vorbim, nu mai facem nimic împreună, nici nu prea ne mai vedem. Suntem ca doi chiriași străini în același apartament. Ea e mereu în curul lui Radu. Îi face mâncare separat, îi calcă și îi spală separat, zici că e prinț. Am mai văzut mame de băieți, dar ea e prea de tot. Iar în rest, e la părinții ei, face acolo mâncare și curățenie. Ne-ntâlnim seara, îmi zice câte ceva de la serviciu și-mi face câte o listă de cumpărături, atât. Apoi, cade frântă. Eu m-am săturat de viața asta. Vreau să simt și eu că trăiesc, *vreau o femeie care să mă facă să mă simt liber.*

M-am trezit că vorbesc tot mai tare și că dau din mâini, ceea ce i-a stârnit iar un zâmbet lui Costy.

– Până și sexul e după reguli și după calendar. Așa a fost de când l-am conceput pe Radu, de-aproape 15 ani. Ca să mă apropiu de ea, nu trebuie să fie obosită, nu trebuie să fie după o vizită la ai ei, nu trebuie să fie după o zi rea la serviciu. Nu trebuie nimic. O înțeleg, are multe pe cap. Dar am și eu dorințele mele, sunt încă viu.

Am vorbit ca un veteran care-și povestește necazurile unui vechi camarad de arme. Cafeaua se răcise deja, dar nu-mi păsa.

– M-am săturat de abținere, am început să am vise erotice cu tipele de la serviciu. Și când zic abținere, nu mă refer doar la sex, ci și la activități neuronale mai subtile: o carte, un teatru, un concert, măcar un film, care să-mi pună mîntea în mișcare. Nici vorbă de astea cu Otilia, n-are timp. Aș vreau să fiu liber, așa, ca tine.

Am vorbit molcom, cu capul în piept, parcă aș fi fost singur. Am ridicat ușor ochii către Costy și am încercat să-i înfrunt privirea amuzată.

– Ți-aș zice să te duci în pana mea cu problemele tale cu tot. Dar te iubesc, mă, așa naiv cum ești, mi-a declarat el, aproape pasional. Mie mi se pare doar că fugi de tine și de-o discuție deschisă cu Otilia.

M-am uitat fix spre Costy. În momentul ăla, mi-a sunat telefonul și pe ecran a apărut scris „Vasile tenis“. Costy a dat din cap și mi-a făcut semn să răspund:

– Da, nea Vasile, să trăiești. Uite, sunt cu Costy la o cafea. Mata ce faci? Uauuu, mi-a aprobat patronul terenul? Tot pe

ăla din margine, cu fileul rupt și tușe ieșite? E bine și-așa, nu-i problemă, îl repar eu. Mulțumesc, e perfect! Nu, nu mai vreau nimic. Da, da, plătesc eu în avans chiria, pentru trei luni. Spune-i mata patronului, te rog. Plătesc înainte, să nu-și facă griji. Mulțumesc, să trăiești!

Am închis, am pus telefonul pe masă, am strâns pumnul drept și am strigat un scurt „Este, mă!“. Am răspuns apoi întrebării din privirea lui Costy:

– Mi-a dat și anul ăsta fișorul ăla de Adrian un teren la baza de tenis. O să joc seara cu copiii de la bloc, de trei ori pe săptămână. Poate-i mai scot cu nasul din telefoane.

– Bună treabă! Copiii nu plătesc nimic, nu? La fel ca anul trecut. Bravo ție, cocoșele, așa te vreau, cu suflet mare. E exact ce ți-am zis mai devreme. Îți cauți de lucru ca să nu prea dai pe-acasă, pe la nevastă și pe la copil. Am dreptate?

Mi-am luat tâmplele între palme și m-am uitat la Costy ca la un maestru în citit sufletele.

– Da, mă, să știi că ai dreptate, am zis încet.

– Mda, să revenim la întrebările tale existențiale. Ce înseamnă să fii liber, Vic? m-a întrebat Costy, cu o sclipire jucăușă în ochi. Bag de seamă că ți-a crescut libidoul pe lângă pițipoancele alea de prin primărie. Știu cum e, a dat din cap ca un bunic sfătos.

Și-a mai aprins o țigară, s-a lăsat pe spate în scaun, a tras din ea ca și cum acolo ar fi stat secretul nemuririi și a suflat, previzibil, fumul spre mine. Apoi a continuat:

– Dacă vrei sex, te duc eu la fetițe, ți-am mai zis asta. Dar nu cred că asta e rezolvarea problemelor tale. Așa